

kunne rejse i Berlin. Foran museet vil du af tegningen se, at der står nogle træer. Det er et lille temmeligt bart anlæg. Men tæt udenfor museets dør står der en uhyre kumme af sten, meget større end den du dagligt ser på Gammel Torv ved springvandet. Den er af sten, men så glat som et spejl og såre skøn.

Du fortæller mig – hvad jeg allerede af samtlige breve fra den lille skriveforening har erfaret – at Troels Lund er blevet forlovet. Jeg har ventet på dit brev for at give dig lejlighed til at gratulere ham fra mig. Kære Jette, modtag nu min hilsen, modtag tillige en hilsen til Henrich, Michael, Carl, Sophie og Vilhelm, fra

din onkel Søren Kierkegaard

Til Emil Boesen

Tirsdag 14. december 1841

*“Jeg fortryder, at jeg har forlovet
mig, ikke at jeg har slået op”.*

*“Du er et lykkens barn til at
finde efterretninger”.*

Indledende bemærkning. Den tekst – “jeg har lært at have overflod og at undvære” – som Kierkegaard nævner, han vil skrive en prædiken over, er fra “Filipperbrevet”, vers 12, hvor teksten lyder: “Jeg kender til

at have ringe kår, og jeg kender til at have overflod. I ét og alt er jeg indviet, både at være mæt og at sulte, både at have overflod og at lide mangel.”

Min kære Emil!

Tak skal du have for dit brev, og skam skal du få, fordi du har ladet mig vente så længe. Det er jo næsten en måned siden. Hertil kom det, at det var min støvlepudser, der havde besørget mit brev til dig fra mig, og jeg var for, at han – på en eller anden måde – har foranlediget, at det ikke kom dig i hænde. Da han imidlertid forsikrede gentagne gange, at han havde besørget det, så stod for mig – i min ensomhed – at udgyde mit trofaste danske hjerte – på dansk – over dansk troløshed.

Ja, jeg ville have skrevet dig en prædiken over den tekst: “Jeg har lært at have overflod og at undvære”. Denne prædiken ville formodentlig have indeholdt en mangfoldighed af løgne, som alle overnaturlige stemninger er så rige på, blandt andet den grundløgn, at jeg havde lært at undvære et brev fra dig.

Vel er et brev ikke en samtale, og det eneste jeg kan sige, jeg længes efter i enkelte øjeblikke, er mine “mundtlige øvelser”. Hvor er det dog velgørende en gang imellem at snakke sig læns, men dertil ved du, jeg behøver temmelig lang tid, skønt jeg taler hurtigt; men et brev er dog altid meget, især når det er det eneste kommunikationsmiddel.

Skal jeg nu sige, at du er et lykkens barn til at finde

efterretninger, der kan interessere mig, eller skal jeg beundre dit talent. Maler Bærentzen⁷ må være en god kilde. En af døtrene der har også været forlovet; hendes kæreste rejste bort og lod udsprede, at han var død; denne historie må du imidlertid omgås meget forsigtigt med, thi den pågældende ved nok endnu ikke bedre, end at han er død. For så vidt altså den unge pige, jeg ikke nævner, afslår en indbydelse, så tør jeg måske deri se en rigtig takt, et bevis på at hun frygter for at gå arm i arm med ulykkeskammerater, og det er godt.

At familien hader mig er godt. Derpå har jeg selv lagt an, ligesom også på at hun, om muligt, må være i stand til at hade mig. Hun ved ikke, hvor meget hun i den henseende skylder mig, og jeg har intet ladet være uforsøgt og deraf kan du se, at en stor del af det, familien fortæller, er sandt. Jeg skal fremdeles intet lade være uforsøgt. Mit desto værre alt for opfindsomme hoved har end ikke her i Berlin kunnet undlade at udtænke et og andet. Enten må hun elske mig eller hade mig, hun kender intet tredje. Der er heller intet fordærligere for en ung pige end mellemtilstandene. Dersom hun anede, hvor fint det hele, efter at jeg havde overbevist om, at det måtte gå over styr, er anlagt, ja, så ville hun vistnok med rette deri se et bevis på, at jeg har elsket hende.

Jeg har ofret næsten mit gode navn og rygte for hendes

7 Maleren Emil Bærentzen udførte et kendt portræt af Regine Olsen i 1840. Maleriet er blevet stående som et af de mest berømte billeder af Søren Kierkegaards forlovede og giver et fint samtidsportræt af hende.